

Ludmila Kubíková odešla

Úmrtí oznámení paní redaktorky Ludmily Kubíkové (1949–1990) mě ohromilo. Zapůsobilo zcela neskutečně a nepravdivě. Lidé v jejím věku, uprostřed tak vysoce aktivního tvůrčího, dobrého života přece neodcházejí.

Znal jsem paní Kubíkovou od samých počátků jejího působení v Orbisu, kde jako svůj první úkol redigovala publikaci Praha 7 – Sídlní a architektonický vývoj, vydanou v roce 1975. Napsal jsem ji společně s Marií Heroutovou pro Obvodní národní výbor v Praze 7. Již tehdy se plně projevilo nekompromisní úsilí paní redaktorky realizovat dobré dílo. Tato její základní vlastnost, naléhavá a neúnavná snaha pracovat a tvořit poctivě, se v dalších letech stále prohlubovala.

V nakladatelství Panorama byla paní Ludmila Kubíková pověřena redakcí monumentálního díla Čtvero knih o Praze, jež vycházelo od roku 1978 až do roku 1988 pod vedením Emanuela Pocheho. Je to vůbec první systematické zpracování výtvarného vývoje Prahy od jejích historických počátků až po současnost. Navazovalo na dávnou zdaleka nedokončenou edici v nakladatelství Poláčekové. Pro Ludmilu Kubíkovou to byl jistě velmi čestný, ale svrchovaně těžký a zodpovědný úkol. Bylo třeba harmonicky sladit příspěvky kolektivu odborníků, provázené přetnými přílohami fotografickými a grafickými. Ludmila Kubíková projevila při tom naprosto nesmlouvavou houževnatost v úsilí o optimální ediční výsledky. Spolupracoval jsem s ní na třech svazcích tohoto díla, zprvu ve Slavíčkově ulici, jejíž prostředí měla Ludmila Kubíková ráda, a pak v nynější redakční budově V tůních. Její požadavky opětovného přehlednutí rukopisu a jeho harmonizování s přílohami působily někdy až únavně. Vždy jsem však hluboce ocenil jejich naprostou oprávněnost, podmíněnou nezbytností zvládnout těžký redaktorský úkol v nejkratším možném čase optimálním způsobem. To se rozhodně plně podařilo. Na konci více jak desetileté práce mohla být Kubíková hrda na svůj významný podíl při zrození díla o Praze všech historických i slohových období, jakého tu dosud nebylo a dlouho nebude. Vzpomínám na půvabný večírek v Blatničce, na němž autoři spolu s paní redaktorkou oslavili v roce 1981 druhý díl Čtvera knih, Prahu národního probuzení.

Ludmila Kubíková redigovala i pozoruhodný sborník Pražského střediska

státní památkové péče, Staletou Prahu. Mimořádně obtížným redakčním dílem byla kniha ABC kulturních památek Československa. Redigovala i poslední vydání Pocheho Prahou krok za krokem. A bylo by možno vyjmenovat další a další publikace.

Odchod dobrého člověka představuje vždy velkou ztrátu. Mnohonásobně se umocňuje u osobnosti Ludmily Kubíkové, jež v tak děsivě krátkém období svého tvůrčího života vykonala tolik pro naši uměleckou kulturu. Zbývají jen trpký pocit nelítostné křivdy, hluboký smutek a nezacelitelná mezera.